

יום ה', ט' ב תשס"ג (13 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לקראת פורים, בעוד 5 (6) ימים - על עניין "מגילת אסתר":

זכתה אסתר שתיקרא המגילה על שמה, וכמה טעמים לדבר, אולם העיקרי שבהם הוא **מפני שמסרה נפשה על גאולת ישראל**. אסתר הביאה את כל העם לידי תפילה [לך כנוס את כל היהודים ... וצומו עלי: ד' 16]. בזכות התפילות נגאלו ישראל, ובזכותן ניתנה גם רוח הקודש שמכוחה נכתבה המגילה. לכך נקראת המגילה על שמה.

בזכותה של אסתר לא רק נכתבה המגילה אלא גם נקבעה בקדושתה לדורות, ואף ימי פורים נקבעו בזכותה. מספרת הגמרא [מסכת מגילה ז.]: 'שלחה להם אסתר לחכמים: "קבעוני לדורות." ' - קבעו את חג פורים כחג לדורות. **חכמים חששו מכך בגלל היות עם ישראל בגלות באותה תקופה** [בין חורבן הבית הראשון לבין שיבת ציון], והשיבו לה: "קנאה את מעוררת עלינו בין האומות." - דבר זה יקומם את אומות העולם כנגד עם ישראל שיראו אותנו חוגגים על מפתם. אמרה להם אסתר: הלא הסיפור מפורסם בכל העולם, כתוב בדברי הימים למלכי מדי ופרס, ואין חשש נוסף בקביעת חג פורים ובכתיבת המגילה. קיבלו חכמים את טענתה וקבעו את חג הפורים לדורות.

ועוד מספרת הגמרא שביקשה אסתר שהמגילה תיכלל בתוך כ"ד (24) ספרי הקודש של התנ"ך. וכך אמרה להם: "כתבוני לדורות", שהרי יש במגילה מצוות מחיית עמלק. אמרו לה: הרי מלחמת עמלק מזכרת פעמיים בתורה [בשעה שעמלק נלחם נגדנו, בסוף פר' בשלח, ובשעה שמשאמר את ציווי ה' למחות את זכרו של עמלק, בסוף פר' "כי-תצא", כפי שהוזכר ב'דף' של אתמול]. וענתה להם אסתר, וקיבלו חכמים גם את טענתה זו. נכללה **מגילת אסתר** בתוך כתבי הקודש, לכך נקראת המגילה על שמה.

~~~

השבת, נקרא בתורה פרשת "ויקרא" וכאמור, "פרשת זכור". אחד הרעיונות המרכזיים בפרשת "ויקרא" בפרט, ובספר "ויקרא" בכלל, הוא שאדם לפעמים חייב או מרגיש שהוא רוצה **להקריב קרבן**. על עצם הרעיון של קרבן, אומר הרב הירש:

"אין בידינו מילה לועזית, המבטאת את מושג "הקרבן" לאשורו. התרגום השגור הוא "offering". מילה זו, שנגזרה מן הלטינית "offerro", קשורה אפוא להוראת "הגשה"; אך לרוע המזל היא קיבלה גוון של הוראת חורבן, השמדה, הפסד - **וזה זרה ואף מנוגדת למושג ה"קרבן" העברי**. אולם גם ההוראה המקורית של לשון "offerro" - הוראת ה"הגשה" - איננה תואמת את ה"קרבן" במלואו. שכן כל מקום שאתה מוצא "הגשה" שם קדמה משאלה או דרישה מצד זה שהחפץ מוגש אליו; ותכלית ההגשה היא מילוי משאלתו או סיפוק צרכיו הדרושים לו. אין להפריד בין "הגשה" לבין "מתנה". **אך מושג הקרבן רחוק מכל זה**. ... אין להבין קרבן אלא על-פי הוראת השורש "קרב". הן פירוש "קרב" כמשמעו: להתקרב, להגיע לידי יחסים הדוקים עם פלוני. אמור מעתה: התכלית והתוצאה של ההקרבה היא השגה חיובית של קיום נעלה יותר; ומכאן שאין לייחס לה את ההוראה המנוגדת של חורבן, השמדה, הפסד. וכן, מוכח מכאן, שהקרבן בא לספק את צרכי המקריב - ולא את צרכיו של זה שהקרבן "קרב" אליו. רצון המקריב - שדבר משלו יגיע לידי יחסים קרובים עם ה'. [לע"ה,

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכיי יהלכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי." [תהלים פ"א]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי**

יום נעים ושמח ושבת שלום!

כניסת השבת (ב"ש): 17²⁵

צאת השבת (ב"ש): 18²⁴

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.

יום ה', ט' ב תשס"ג (13 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

הדבר נכון גם במישור של 'בין איש לרעהו'. זה כל עצמו של ה"קרבן", והפעולה המיועדת להביא לידי כך, קרויה "הקרבה"...

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכיי יהלכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי." [תהלים פ"א]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום חמישי

יום נעים ושמח ושבט שלום!

כניסת השבת (ב"ש): 17²⁵

צאת השבת (ב"ש): 18²⁴

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.